

Afstemningen om artiklen forløb således:

§ 1 vedtoges med 60 stemmer for, heriblandt de nordiske lande, 1 imod, medens 14 undlod at stemme.

§ 2 vedtoges med 62 stemmer for, ingen imod, medens 9 undlod at stemme.

§ 3 vedtoges med 51 stemmer for, 4 imod, medens 16 afstod, heriblandt Danmark og de øvrige nordiske lande. Artiklen som helhed vedtoges med 57 stemmer for, heriblandt de nordiske lande, 1 imod (Grækenland), medens 14 afstod.

Foranlediget af FAOs generaldirektør fremsatte Saudi Arabien og Chile forslag om at optage en artikel om frihed for sult.

Selv om der oprindeligt herskede en vis tvivl om det hensigtsmæssige i at optage en sådan artikel i konventionen om økonomiske og sociale rettigheder, vandt tanken almindelig tilslutning, og det fremlagte forslag vedtoges med 88 stemmer for, ingen imod, medens Pakistan afstod.

Efter således at have vedtaget alle substantielle artikler i de to udkast, begyndte udvalget en generaldebat om konventionsudkastenes gennemførelsesbestemmelser i den skikkelse, som menneskerettighedskommissionen har givet dem.

Det blev tidligt under debatten tilkendegivet, at de nye medlemslande ikke ønskede disse bestemmelser frem til afstemning. Disse lande, der ikke i nævneværdigt omfang deltog i debatten, ønskede mere tid til at sætte sig ind i de foreliggende forslag.

Debatten udartede sig derefter til en meningsudveksling mellem de vestlige lande og Sovjetunionen. Heraf fremgik det klart, at de vestlige lande kunne acceptere rapportsystemet, det vil sige at hvert land skal afgive rapport til generalsekretæren om dets bestræbelser på at gennemføre konventionens bestemmelser, for så vidt angik konventionen om økonomiske og sociale rettigheder, men måtte forlange gennemførelsesbestemmelserne i konventionen om borgerlige og politiske rettigheder udformet efter de retningslinjer, der havde fundet udtryk i de foreliggende udkast, som er mere vidtgående end rapportsystemet, idet disse forudsætter opbygningen af et internationalt kontrolapparat til sikring af rettighedernes overholdelse.

Østblokken var ligeledes tilfreds med rapportsystemet, men afviste gennemførelsesbestemmelserne som foreslået i konventionsudkastet om borgerlige og politiske rettigheder. Efter Østbloklandenes opfattelse burde de to konventioner have samme sæt gennemførelsesbestemmelser, bygget på rapportsystemet.

Udvalget var på baggrund af de nye medlemslandes stilling ude af stand til at komme videre og afsluttede debatten med vedtagelse af en resolution om dagsordenspunktets overførsel til næste samling. Vedtagelsen var enstemmig.

I et møde den 12. december 1963 behandlede plenarforsamlingen 3. udvalgs rapport vedrørende dette dagsordenspunkt. Rapporten gav ikke anledning til debat.

Det i rapporten indeholdte resolutionsudkast vedtoges enstemmigt.

1968 som internationalt år for menneskerettigheder.

(Dagsordenens punkt 79).

3. udvalg behandlede den 6. og 9. december 1963 ovennævnte dagsordenspunkt.

På forslagsstillernes vegne introducerede Jamaicas repræsentant resolutionsforslaget idet han oplyste, at formålet med resolutionen var dels at gøre 1968 til et år for festligholdelse af 20-året for vedtagelsen af menneskerettighedserklæringen, dels at udpege 1968 til et år, i hvilket visse mål skulle nås.

Forslaget blev mødt med almindelig sympati. Israels repræsentant foreslog en ændring, der tilsigtede at tydeliggøre forslaget. Dette ændringsforslag vedtoges med 23 stemmer for, heriblandt de nordiske lande, 11 imod (de arabiske lande), medens 37 afstod.

Resolutionsudkastet som således ændret vedtoges enstemmigt.

Plenarforsamlingen behandlede i et møde den 12. december 1963 3. udvalgs rapport vedrørende dette dagsordenspunkt. Rapporten gav ikke anledning til debat.

Det i rapporten indeholdte resolutionsudkast vedtoges enstemmigt.